

РЕШЕНИЕ

№ 31147

гр. София, 05.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 05.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9360** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на А. С., [дата на раждане] в И., ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез адвокат Л. М. с посочен съдебен адрес, срещу Заповед № 5364з-4844/09.07.2026г. на директор на Дирекция „Миграция“ МВР за принудително настаняване в СДНВЧ на осн. чл. 44 ал.6 , ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ.

Доводите в жалбата за незаконосъобразност на акта се основават на твърдения за неговата немотивираност и липса на конкретизация на фактите, както и на основания да се счита, че е налице опасност лицето да се укрие. Твърди се и нарушение принцип на съразмерност, както и липса на реална и разумна перспектива за фактическо извеждане на лицето в страната на произход, което прави задържането незаконно.

Ответникът - чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва жалбата и изтъква конкретни съображения за нейната законосъобразност и целесъобразност.

Административен съд – София-град, III отделение, 62 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

До директора на Дирекция "Миграция" е направено предложение спрямо жалбоподателят А.

С., гражданин на И. да бъде издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка "Връщане до страна на произход" на основание чл. 41, т. 2 и чл. 44 ЗЧРБ. В предложението е отразено, че на 09.07.2026г. ще бъде извършен трансфер от Конфедерация Швейцария към Р България на основание чл. 8 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак /Наредбата/, по искане на Швейцария за обратно приемане на А. С., гражданин на И.. Посочено е, че на С. е издадена Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 453р-525/20.11.2025г. , а именно „връщане до страната на произход“, тъй като чужденецът е преминал държавната граница на Р Турция за Р България без разрешение на надлежните органи на властта, укрит в лек автомобил. Същият е бил настанен в СДВНЧ Любимец за времето от 20.11.2025-08.12.2025г. Жалбоподателят е иницирал производство по подадена от него молба за международна закрила, приключило с влязъл в сила отказ за предоставяне на такава. Междувременно, жалбоподателят повторно е преминал държавната граница по нерегламентиран начин в посока З. Европа. Установено е също, че лицето не разполага с документ за самоличност, няма средства, не пребивава на определен адрес, поради което всяка друга мярка се явява неефективна. Аргументирано е налагането на посочената мярка – настаняване в СДВНЧ, с оглед локализацията му на територията на държавата и гарантиране възможността за изпълнение на наложената ЗПАМ.

На 09.07.2026 г. е издадена обжалваната заповед №5364з-4844/09.07.2026г., от която се установява, че директорът на Дирекция „Миграция“ - МВР, като е взел предвид разпоредбите на ЗЧРБ и Наредбата за административно сътрудничество, както и издадената Заповед за принудителна мярка № 453р-525/20.11.2025г. , а именно „връщане до страната на произход“ и е наложил на жалбоподателя принудително настаняване в „Специален дом за временно настаняване на чужденци“ към Дирекция „Миграция“ до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената принудителна мярка за срок до 6 м. , считано от датата на фактическото настаняване.

Заповедта е връчена лично на чужденеца на 09.07.2026 г. и същият е запознат с нея на език, който владее.

Жалбата срещу нея е депозирана в съда на 24.07.2026 г.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, в предписаната от закона форма – чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, поради което е валиден.

С него на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка принудителна административна мярка „принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци за срок до 6 месеца“, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е

наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. Следователно, материално-правните предпоставки за законност на процесната заповед за налагане на ПАМ са наличието на заповед за ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 от ЗЧРБ, както и установено възпрепятстване изпълнението на заповедта или опасност от укриване.

Безспорно по делото е, че на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 41 т.1 и мл. 44 ал.1 от ЗЧРБ – „връщане до страната на произход - И.“ със заповед № 4536рПАМ-525/20.11-2025 г. на Началника на ГПУ С..

С това първата материално-правна предпоставка за налагане на процесната ПАМ е осъществена.

Втората материално правна предпоставка, визирана в ч. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, която се сочи в обжалваната заповед, е опасност от укриване.

Видно от предложението на началник отдел ПНМ-ДМ комисар С., производството е иницирано от швейцарските власти, след като лицето нерегламентирано е напуснало пределите на РБ и е установено в Швейцария. Предвид тези факти по издирване на жалбоподателя във връзка с наложената му ПАМ „връщане до страната на произход“, съдът приема, че жалбоподателят е лице, което има опасност да се укрие и осуети изпълнението на заповедта по чл. 39а, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ. Правилно е определен и продължителността на ПАМ във вр. чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

В съдено заседание става ясно, че жалбоподателят не оспорва, че действително е напуснал пределите на РБ по нерегламентиран начин, като по същият начин е и влязъл в страната. Аргументите, касаещи опасност от това да се върне в И. са неотнормисими в това производството.

Предвид изложеното дотук съдът приема, че жалбата е изцяло неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. С., [дата на раждане] в И., ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез адвокат Л. М. с посочен съдебен адрес, срещу Заповед № 5364з-4844/09.07.2026г. на директор на Дирекция „Миграция“ МВР за принудително настаняване в СДНВЧ на осн. чл. 44 ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс.

